OVER DE KUNST VAN GRIMEEREN

Het publiek, dat zoo 's avonds den schouwburg bezoekt, dat na een drukke dagtaak zich nu eens wil laten vermaken of desnoods ontroeren, als 't dan niet anders kan; het publiek, gezeten in fauteuils, behaaglijk en gemakkelijk, heeft maar heel weinig besef van het moeilijke en het inspannende werk, dat de ánderen, de menschen van achter het voetlicht te verrichten hebben. Wel verbaast men zich over het geweldige geheugen van die tooneellui — „hoe is 't Gods ter wereld mogelijk dat ze al die rollen uit elkaar houden kunnen" — maar noch op het fijn-artistieke, op het bedenken van den tooneelspeler hoè hij de rol moet zeggen, noch op den bijkans genialen arbeid van den goeden regisseur, wordt genoeg acht geslagen. Heeft men wel eens bedacht wat de ideale regisseur, die misschien niet eens achter de schermen vandaan komt, in zijn mars moet hebben? Maar als iemand een tooneelspeler op straat gezien heeft, dan staat die iemand 's avonds toch soms te kijken dat hij dien zelfden meneer nu als een heel ander personage op de planken ziet. Nauwelijks is het te gelooven dat die man in deftig-gekleede zwarte jas, met dat gedistingeerde voorkomen dezelfde is, dien men 's morgens nog als een armelijk gekleede, slecht geschoren, maar halvemeneer ontmoet heeft. Of andersom: Is die smerige bedelaar dáár de net gekleede man van hedenochtend, de jeune amoureux in het leven, waar alle jonge meisjes een straatje voor omloopen om hem nòg eens te ontmoeten? Hoe is die zonderlinge transformatie toch geschied? Van waar behalve die havelooze kleedij dat haveloos gelaat?

Louis de Vries.

Om u daarover beter te kunnen inlichten ben ik naar den bekenden tooneelspeler Louis de Vries gegaan en ik heb hem gevraagd of hij zes koppen wilde maken voor „Panorama".

Met de meeste welwillendheid heeft hij aan mijn verzoek voldaan en dus togen de volijverige fotograaf en ik naar den Hollandschen schouwburg, waar Louis de Vries wel model staan wilde.

De eerste foto toont u het allernieuwste portret van De Vries „in politiek", vervaardigd den 31en October van het jaar 1917.

U ziet een man van middelbaren leeftijd met eene keurige scheiding in zijn haar en met een allerbeminnelijkst gelaat.

Een oogenblik geduld en u zult dienzelfden man zien als den bedroefdsten mensch ter wereld, als een iezegrim, een misanthroop, die iedereen, zich zelf en anderen tot last is.

Bekijkt maar foto No. 2:

Hoe heeft hij die verandering bewerkt? Hij slaat zijn schminkdoos open en neemt een pijpje schmink: vleeschkleur.

Eerst heeft hij een pruik opgezet. vervaardigd van bruin haar.

Dat haar is ingeplant op een kap van caoutchouc; die trekt hij over 't hoofd.

De afscheiding tusschen voorhoofd en kap wordt verdoezeld door den schmink, gelijkelijk gelegd op den kap en op het gelaat.

Na de oplegging van die grondkleur neemt hij een pijpje grijs-blauw.

Hij wrijft dit over de kaken uit, hetgeen magerte te weeg brengt.

Daarover wat vaseline om een zekere soepelheid te krijgen.

In de oogholten ook wat grijs-blauw, waardoor eene uitdrukking in de oogen ontstaat, die ons medelijden doet krijgen met dezen mismoedigen, dezen door het leven zoo zeer geplaagden man.

Tegelijkertijd wordt daardoor zijn kijken zoo sinister. De oogleden worden met rood belegd, hetgeen iets gemeens, iets nijdigs aan den kop geeft.

De gezichtslijnen van wijnrood loopen naar beneden: sombere menschen trekken hunne lippen neer, vroolijke menschen trekken ze op. Wijnroode kronkellijnen ook op het voorhoofd: de rimpellijnen van het fronsen. De wenkbrauwen worden zwaar belegd met 'n laag blauw, waardoor

De misanthroop.

De vroolijke provinciaal.